

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ing. J. T.**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Vaňkem, advokátem se sídlem Liberec 3, Na Rybníčku 387/6, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 7. 2007, č. j. 59 Ca 43/2007 - 119,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Rudolfa Vaňka do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 2856 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2002, č. j. 9090-3/110/00 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný změnil podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a s odkazem na ustanovení § 24 odst. 1 a § 29 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“) rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 8. 3. 2000, č. j. 24275/00/187911/0943, kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce proti předchozímu dodatečnému platebnímu výměru, a to tak, že byl změněn stanovený základ daně z částky 703 150,11 Kč na částku 2 203 150,11 Kč a dodatečně vyměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 1995 z částky 302 376 Kč na částku 947 376 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec žalobou, který rozsudkem ze dne 14. 9. 2005, č. j. 59 Ca 23/2003 - 65, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému

k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl (ke kasační stížnosti žalovaného) zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 - 96, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

V odůvodnění nově vydaného rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 59 Ca 43/2007 - 119, krajský soud, vycházející ze závazného právního názoru vysloveného ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, znovu přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, přičemž nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Ve věci předmětné daňové povinnosti rozhodoval již rozsudkem ze dne 8. 6. 1999, č. j. 15 Ca 57/99 - 26, v němž posuzoval závěry žalovaného týkající se daňové (ne)uznatelnosti odpisů majetku žalobce a deklarovaného výdaje za nákup dřevěných hranolů ve výši 1,5 milionu Kč (viz dále). Vyslovil zde závěr, že postup žalovaného ohledně stanovení reprodukční pořizovací ceny majetku žalobce (pro potřeby jeho odepisování) byl v souladu s ustanovením § 29 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, ve znění z roku 1993. Krajský soud zmiňované ustanovení vyložil tak, že při zjištění reprodukční pořizovací ceny lze znaleckého posudku užít pouze za situace, kdy není k dispozici zvláštní oceňovací předpis. Tímto právním názorem se tedy řídil žalovaný i nadále (v novém rozhodnutí) a setrval na něm i krajský soud v pořadí druhém rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 59 Ca 23/2003 - 65. Ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 - 96, a to ke kasační stížnosti žalovaného, týkající se pouze posouzení odůvodněnosti skutkových a právních závěrů ohledně výdaje žalobce na nákup lepených hranolů ve výši 1,5 milionu Kč, který žalovaný neuznal jako náklad na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Nejvyšší správní soud vyslovil k této otázce závazný právní názor, dle kterého byl postup žalovaného zcela v souladu se zákonem. Krajský soud, v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, proto v následném (v pořadí třetím) rozsudku vycházel z toho, že žalovaný nepochybil ohledně částky ve výši 1,5 milionu Kč, neuznal-li ji jako daňově uznatelný výdaj.

Jakkoli se v pořadí druhý rozsudek týkal i stanovení reprodukční pořizovací ceny podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona o daních z příjmů; tato otázka nebyla obsahem kasační stížnosti, a proto se jí Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku nezabýval. Žalobní bod ohledně této otázky zůstal po zrušení rozsudku krajského soudu nevyřešen a nejedná se tak o případ věci rozhodnuté. Krajský soud se v nyní vydaném (v pořadí třetím) rozsudku ve svých závěrech k tomuto žalobnímu bodu zcela rozešel s oběma předchozími rozsudky v této věci. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který však označil pouze datem „28. 2. 2007“, napadeným rozhodnutím, vůči kterému směřovala žaloba (rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, č. j. 6777/110/03) a osobou žalobce. Parafrázoval několik myšlenek z tohoto rozsudku, zejména pak ústavní zásadu o zákazu výkladu nejasně formulované právní normy v neprospěch daňového subjektu a závěr Nejvyššího správního soudu o správném výkladu ustanovení § 29 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, ve znění z roku 1993 (jmenované ustanovení umožňovalo daňovému subjektu volbu v tom směru, že reprodukční pořizovací cenu byl oprávněn určit buď zvláštním předpisem nebo soudním znalcem; obě varianty byly rovnocenné). Následně krajský soud konstatoval, že je právním názorem vysloveným v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu vázán, neboť přestože se týkal jiné právní věci, šlo o tytéž nemovitosti žalobce, jednalo se o tentýž daňový subjekt a v průběhu řízení nenastaly

žádné právně významné skutečnosti, odůvodňující možnost odchýlení se od právního názoru Nejvyššího správního soudu. S ohledem na uvedené zrušil krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Závěrem krajský soud konstatoval, že bude na žalovaném, aby se vypořádal též s tím, zda lze znovu daň stanovit s přihlédnutím k ustanovení § 47 daňového řádu [byť námitku žalobce, kterou se aplikace tohoto ustanovení dovolával, nepřipustil k meritornímu projednání s odkazem na marné uplynutí lhůty vyplývající z ustanovení § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.)].

Nově vydaný rozsudek napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel poukázal na skutečnost, že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí na základě námítky v žalobě, týkající se stanovení vstupní ceny nemovitostí žalobce pro účely stanovení výše odpisů hmotného majetku. Dle přesvědčení stěžovatele se však krajský soud touto námitkou neměl vůbec zabývat, neboť sám v předcházejícím soudním řízení, vedeném pod sp. zn. 59 Ca 23/2003, shledal tuto námitku nedůvodnou (viz v pořadí druhý rozsudek); totéž platí i pro rozsudek první. Stěžovatel byl tímto právním názorem vázán a vycházel tedy z předpokladu, že jím určená vstupní cena nemovitostí byla již od počátku stanovena správně. V tomto kontextu poukazuje na judikaturu Vrchního soudu v Praze (rozsudek ze dne 24. 11. 2000, č. j. 7 A 57/99 - 36, rozsudek ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 25), ze které vycházel i krajský soud ve svém druhém rozsudku, dle které je správní orgán při novém rozhodování vázán nejen právním názorem soudu, který byl důvodem zrušení napadeného rozhodnutí, ale také názorem o nedůvodnosti námítek, pokud se jimi soud zabýval. Nová žaloba proti novému rozhodnutí je přípustná jen do námítky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. V nové žalobě proto nemohou obstát důvody, které byly obsaženy již v první žalobě, ale nebyly soudem akceptovány. Vázanost právním názorem soudu může být prolomena jen tehdy, dojde-li ke změně skutkových okolností či v důsledku změny právní úpravy. S ohledem na uvedené je stěžovatel toho názoru, že se krajský soud nesprávně zabýval námitkou, která již byla soudně dvakrát shledána nedůvodnou. Svým postupem se tak soud dopustil porušení ustanovení § 250j odst. 2 občanského soudního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2002) a ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. Uvedenou námitkou, týkající se posouzení vstupní ceny nemovitostí pro účely odpisů hmotného majetku, se nezabýval ani Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Afs 165/2005, neboť daná otázka nebyla a ani nemohla být předmětem řízení o kasační stížnosti. Krajský soud aplikoval v souzené věci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 2 Afs 61/2006 - 80, publikovaný pod č. 1306/2007 Sb. NSS, v němž byla shledána v obdobné věci mezi týmiž účastníky daná námitka jako důvodná. Stěžovatel nepolemizuje s právním názorem zde vysloveným, tvrdí však, že se krajský soud neměl předmětnou otázkou v aktuálně probíhajícím soudním řízení vůbec zabývat.

Dle názoru žalobce je kasační stížností napadený rozsudek jediný správný a odráží zájem soudu na správném a spravedlivém rozhodnutí věci. Žalobce má především za to, že pokud krajský soud posoudil námitku nesprávného stanovení vstupní ceny nemovitostí jako nedůvodnou, nijak tím stěžovatele nezavázal; nešlo tedy o právní názor zavazující. Jediný právní názor, který má být pro správní orgán závazným, je ten, o nějž se opírá výrok soudního rozhodnutí. Žalobce podotýká, že v době, kdy byla podána správní

žaloba, neexistovalo ještě správní soudnictví v dnešní podobě a kasační princip nepřicházel v úvahu. Pokud by nedošlo ke změně ve správním soudnictví, obrátil by se žalobce na Ústavní soud, vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného považuje za protiústavní.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou (podanou týž stěžovatelem), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (dostupný z www.nalus.usoud.cz), v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné. Dále je pak kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené, stížní důvody nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť se netýká právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud v předchozím rozhodnutí věcně zabýval (nebyla předmětem kasační stížnosti) a přistoupil proto k jejímu meritornímu projednání.

Kasační stížnost není důvodná.

Jak bylo již výše podrobněji popsáno, žalobce byl se svou první žalobou ve věci procesně úspěšný, avšak nikoli co se týče námítky způsobu stanovení vstupní ceny odpisovaného majetku, která byla rozsudkem výslovně shledána nedůvodnou. Žádný z účastníků přitom neměl dle tehdy platné právní úpravy (řízení dle části páté občanského soudního řádu, ve znění platném do 31. 12. 2002) možnost podat si proti rozhodnutí soudu opravný prostředek. Ve své druhé žalobě proti nově vydanému rozhodnutí stěžovatele žalobce opětovně uplatnil tytéž námitky a byl opět úspěšný, avšak jen co se jedné námítky týče; předmětná námitka byla krajským soudem opět označena za nedůvodnou, a to s odkazem na právní názor vyslovený již v předcházejícím rozsudku. Podle v té době platné právní úpravy správního soudnictví (rok 2005) byli již žalobce i žalovaný oprávněni

podat proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Žalovaný (stěžovatel) tak učinil, jelikož nebyl v řízení před krajským soudem úspěšný. Žalobce tak nicméně učinit nemohl, neboť byl v řízení před krajským soudem účastníkem procesně úspěšným a nemohl přípustně podat kasační stížnost toliko proti posouzení těch žalobních námitek, které nebyly důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). K výkladu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 - 70, dostupném z www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „z dikce ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., je zřejmé, že výluka přezkumu rozhodnutí krajských soudů směřuje na případy, kdy stěžovatel netvrdí, že výrok napadeného rozhodnutí měl být jiný, přičemž současně brojí jen proti konkrétním důvodům, o nichž krajský soud tento výrok v odůvodnění opřel. Jinými slovy: jde o případy, kdy se stěžovatel domáhá jiného právního hodnocení věci při zachování stávajícího výroku rozhodnutí krajského soudu.“

Žalovaný ve své první kasační stížnosti logicky nebrojil proti závěrům krajského soudu ohledně žalobní námitky, stran níž mu bylo přisvědčeno (způsob stanovení vstupní ceny odpisovaného majetku žalobcem), a proto se jich Nejvyšší správní soud věcně vůbec nedotkl. Poté, co byl (v pořadí druhý) rozsudek krajského soudu zrušen zdejším soudem jako celek, tj. včetně posouzení předmětné námitky žalobce jako nedůvodné, vrátila se věc do stádia řízení po podání žaloby a bylo na krajském soudu, aby ji znovu projednal v rozsahu všech žalobních námitek a s ohledem na závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem. Krajský soud tak učinil - přidržel se závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, co se týče námitky, která byla předmětem jeho kasačního přezkumu, avšak co se týká posouzení předmětné námitky žalobce, měl možnost posoudit věc zcela samostatně. Z žádného ustanovení s. ř. s. totiž nelze dovodit vázanost krajského soudu posouzením (ne)důvodnosti žalobních námitek v jeho předchozím rozhodnutí, později zrušeném Nejvyšším správním soudem. V kontextu uplatněné kasační námitky lze tak uzavřít, že krajský soud byl legitimně oprávněn posoudit předmětnou žalobní námitku znovu a odklonit se případně od právních závěrů vyslovených jím v předchozích rozhodnutích; proto se z tohoto důvodu nedopustil procesního pochybení (vady řízení), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Navíc je nutno upozornit na skutečnost, že krajský soud zjevně sledoval dosažení objektivní spravedlnosti, když reflektoval fakt, že stejná žalobní námitka (ohledně stanovení vstupní ceny hmotného a nehmotného majetku), ve skutkově totožné věci, mezi týmiž účastníky, lišící se pouze zdaňovacím obdobím, byla v jiném soudním řízení (završeném meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu) shledána důvodnou.

Namítá-li stěžovatel, že byl při vydání nového odvolacího rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným v (pořadí prvním) rozsudku krajského soudu, lze mu nepochybně dát za pravdu. V prvním, ale i druhém, rozsudku vskutku zaujal krajský soud k námitce způsobu stanovení vstupní ceny odpisovaného majetku žalobcem stejný právní názor, a to, že byla uplatněna nedůvodně; tento právní názor nebyl (z důvodů výše popsaných) podroben kasačnímu přezkumu, a tudíž nebyl nijak modifikován ani popřen Nejvyšším správním soudem. Dle ustanovení § 250j odst. 3 občanského soudního řádu, ve znění do 31. 12. 2002 byl přitom právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení správní orgán vázán (srov. zcela shodnou úpravu § 78 odst. 5 s. ř. s.). Tato vázanost se nevztahuje toliko k důvodům, pro které bylo správní rozhodnutí zrušeno,

nýbrž i k názoru, který soud vyslovil o námitce nedůvodné (viz. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2000, č. j. 7 A 57/99 - 36, in Soudní judikatura ve věcech správních). Této své povinnosti žalovaný nepochybně dostál a ani napadený rozsudek krajského soudu netvrdí opak. Jinou otázkou však je možnost žalobce napadnout žalobou i nově vydané správní rozhodnutí, a to i s argumentací, kterou soud již dříve označil za nedůvodnou. Přestože obvykle taková žaloba (či přesněji žalobní námitka) bude shledána za nedůvodnou (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 25, in Soudní judikatura ve věcech správních), neznamená to, že by šlo o žalobu (žalobní námitku) nepřípustnou. Soud se jí tedy musí zabývat meritorně a nebyl-li již v tomto směru zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz výše), může svůj stávající právní názor revidovat. Zde lze odkázat na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008 - 67, (dostupný z www.nssoud.cz), dle kterého „pokud krajský soud ve zrušujícím rozsudku některou žalobní námitku neshledal důvodnou, znamená to pro správní orgán, že posouzení této otázky není povinen měnit, vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu, která změnu právního hodnocení odůvodňuje. To však neznamená, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i kasační stížností proti novému rozhodnutí krajského soudu. Opačný přístup by totiž vyloučil možnost přezkoumání právního názoru krajského soudu vysloveného v jeho neprospěch v kasačním řízení.“

Závěrem považuje zdejší soud za nutné vyjádřit se ke způsobu označení judikátu Nejvyššího správního soudu, z jehož právních závěrů krajský soud vycházel a který by mohl vyvolávat pochybnost o přezkoumatelnosti napadeného rozsudku z hlediska jeho srozumitelnosti. Krajský soud se totiž na str. 4 rozsudku dopustil pochybení ohledně označení judikátu, z jehož právního názoru vycházel ohledně posouzení předmětné námítky žalobce. Tento judikát, který v sobě nesl stěžejní argumentaci, o níž se krajský soud opřel, byl identifikován naprosto nepřesně; byl označen pouze datem, a to špatným (konkrétně datem 28. 2. 2007) a uvedením osoby žalovaného a č. j. napadeného správního rozhodnutí. Uvedení čísla jednacího rozsudku Nejvyššího správního soudu pak bylo zcela opomenuto. Ze soudního spisu nicméně vyplynulo, že měl krajský soud na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 2 Afs 61/2006 - 80, publikovaný pod č. 1306/2007 Sb. NSS (viz č. 1. 120 soudního spisu). Ke způsobu označování judikatury se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 94/2007 - 73, když uvedl, že „smysl citace judikatury spočívá v argumentačním využití závěrů již vyřčených uznávanou autoritou soudního typu a v možnosti z toho plynoucí, spočívající ve zkrácení vlastního odůvodnění. Aby však takový odkaz splnil v plné míře svůj účel a byl v souladu s požadavkem přezkoumatelnosti daného rozhodnutí, musí být odkazované rozhodnutí jednoznačně specifikováno způsobem, který umožní i účastníkům řízení jeho rozumnou dohledatelnost.“ Je zjevné, že tomuto požadavku na přesné označení citované judikatury krajský soud nedostál. Nicméně je ze zmiňované části rozsudku (str. 4) zcela seznatelné, jakými právními závěry citovaného judikátu se krajský soud řídil a proč předmětné závěry dopadají (dle jeho názoru) právě na posuzovanou věc. Přestože se krajský soud dopustil chyby, která měla za následek jisté zatemnění zdroje jeho právních závěrů, nelze setrvávat na přepjatém formalismu a rozsudek krajského soudu jen z tohoto důvodu rušit, neboť to by vedlo pouze k prodlužování řízení se stejným výsledkem. Nejde přitom jen o fakt, že krajským soudem zmiňovaný judikát Nejvyššího správního soudu byl vydán v podstatě

v téže věci, mezi týmiž účastníky řízení (avšak pro jiné zdaňovací období) a oba účastníci řízení měli tudíž o jeho existenci a obsahu nepochybně povědomí (a jeho nepřesné označení soudem se tudíž nemohlo v podstatnějším rozsahu dotknout jejich práv), ale ani sám stěžovatel v kasační stížnosti na nejasné označení judikátu nepoukazoval a z jejího obsahu je zjevné, že nepochybně věděl, o jaké rozhodnutí se jedná, neboť na něj odkazuje a označuje jej správným datem a číslem jednacím. Nelze též přehlédnout, že argumentace stěžovatele nerozporuje správnost tohoto právního názoru jako takového, ale namítá nemožnost změny jakéhokoli právního názoru soudem dosud zastávaného.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ji rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě je náhrada nákladů řízení představována odměnou jeho právního zástupce za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč a jedním režijním paušálem hotových výdajů 300 Kč, vše v souladu s příslušnými ustanoveními vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající této dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění. Částka daně, vypočtená dle ustanovení § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 tohoto zákona činí 456 Kč. Celkově tedy částka soudem přiznaných nákladů řízení o kasační stížnosti činí 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu